PISCINA

de Ovidiu Radu Illes

Toamnă. O văzuse luându-şi costumul de baie, blând îmbrăcându-l peste acea piele albă frumoasă şi de protejat ca a unei bolnave care printr-un joc divin era în rest sănătoasă. Apoi pantalonii de stofă şi un pulover gros ca pentru o seară la teatru. Puse eşarfa maro de mătase fină, strălucitoare, de la Bagdad. Şi în sfârşit pantalonul negru. Lăsară câinele închis în casă pornind în drumul lor doar ei doi cu gândurile împreunându-li-se fără nimic alături şi cu dragostea toată pentru ei, nedivizată.

Clădirea bazinului olimpic în puterea nopţii, o masă de beton cu o inimă de plăceri şi groază în stare pură. Deschiseră uşurel o fereastră mare din lateral. Înăuntru geamul era aburit şi mirosea puternic a apă. Vaporii intrau nemiloşi în haine obligându-te să plonjezi fără frică şi să-i dai înainte până când muşchii se vor opri. Ea nu credea că apa este neagră şi nu voia să audă asta. Totuşi era neagră dar cu un minimum de transparenţă la fel cum griul are puţină strălucire şi se numeşte metalizat. Pereţii înalţi deasupra adânciturii încă mai aveau, ca un demodat efect cinematografic, ecoul competiţiilor, strigătele instructorilor şi ale celor care veneau aici să se joace, să se hârjonească în imponderabilitate. Visul său era să înoate într-un bazin enorm cum văzuse la NASA în care încăpeau nave spaţiale. Să înoate singur deasupra acelei mase enorme de apă, deasupra a 4-5 sau în cazul dorinţei sale 10-15 metri de lichid care puteau însemna tot aceiaşi înălţime în aer, deasupra lucrurilor. Tot spaţiul acela era al lor. Au început să se dezbrace lent lângă o băncuţă întâlnind cu privirea amintirea vagă a trupurilor din momentele de dragoste, acum devenite simple bărci, simplii servitori ai unei idei nebuneşti, dictatoriale. Lui i se subţiaseră de la frigul din sală, dar a inspirat adânc insistând cu mâinile asupra hainelor aranjate

la început în dezordine, ca și cum această așteptare ar fi mărit plăcerea, crescând tensiunea întâlnirii cu fluidul. De la o margine la alta a piscinei dimensiunile se micșorau considerabil. În întuneric, la câțiva pași mai încolo nu mai puteai fi văzut decât cu ochi de pisică. Ea a fugit pe vârfuri într-alt loc dispărând fizic insă păstrându-și o existență psihică în el, care o simțea cu sensibilitatea unui radar pentru care o navă este un punct pâlpâitor. N-o vedea, dar înotând, zgomotul mâinilor ei lovind apa se propaga precum cântecul subacvatic al delfinilor. Joc de dragoste într-un cyber-spațiu totuși tangibil și condiționat numai de curenții sufletești. N-o striga, nici nu se întreba unde se găsește, ci numai înota înainte, oblic, între niște laturi îndepărtate rostogolindu-se

pe spate și privind nimicul, percepând prin urmare numai bastonașele care clipeau pe retină isterizate de atâta tăcere. O striga sub apă și poate singurul care-l auzea, care-i auzea iubirea era Dumnezeu. Dacă ar fi privit înăuntrul ei ar fi aflat că era mistuită de flăcările dragostei și ale supraviețuirii... Credea că modernul ″Nightswimming, deserves a quiet night, turn around and when the windshield melts, every street light reveals a picture... ″, o veche melodie de la R.E.M. va fi singurul acord care-i va străbate gândurile concentrate asupra trupului, asupra mișcării.

″Una furtiva lacrima... ″

Și picăturile de condens coborau pe geamurile mari. Apa era caldă și acordurile ariei vibrau ca și cum ar fi vorbit direct cu divinitatea. O înălțare sau o coborâre acolo poate că tot avea loc. Numele fetei scris cu cărbune pe un cearșaf alb a fost o viziune instantanee între doi stropi de apă și a dorit cu o forță asemănătoare încăpățânării, să-i vadă gândurile, să o vadă în interiorul ei misterios prin acea luptă acvatică să se îmbibe cu ea, să o absoarbă complet, condamnată la captivitate în interiorul lui, o prizonieră a dragostei nebune PE VIAȚĂ.

Telefonul prinse a suna tăind ca o lamă ochiul de liniște dimprejur. A ajuns la el și pe ecranul verzuliu numărul fetei care-l apela de la telefonul de lângă el, neatins, neumblat acolo, deasupra hainelor. ″Deci există, gândi el pe cale să răspundă, acea masă de gânduri, lansate în eter, de unde ca dintr-un fulger puternic vin ramuri către noi lămurindu-ne de ce nu ne va

lămuri nici un istoric, nici un medic, înainte de întâlnirea cu Dumnezeu. ″ Înţelesese. O regreta.